

Иван Вазов
При Морава

Гръм ли екне от небето,
буря страшна ли реве,
или пука се полето
при моравски брегове?

Не, но слени помежду си
всред огън и дим, и вик,
сърби, българи и руси
с турчин бъхтят се кръвник!

С мисъл ясна за свобода,
с вяра в братския съйъз,
там кръвта си три народа
леят под светия кръст.

Борят се! Борба опасна!
Гърди с гърди, меч със меч
и смъртта върлува бясна
в тоз убийствения сеч.

Облак тъмен се зададе –
сган поганци, вай, безчет!
Но славянски момци млади
викат яростно: напред!

Бой почна се безпощаден,
бой отчаян, бой сърдит:
тигър скача кръвожаден,
лъвът реве страховит.
.....

Утро. Лъскава, зората
се усмива на възток.
Тихо шумоли гората
и там бистрия поток.

Върху ръта окървавен
стоят безброй телеса:
вчера бой е бил тук славен,
бой, изпълнен с чудеса.

Сърби, българи и руси
в кръв оквасени лежат
и разделят помежду си
една слава, една смърт.

И Вит, и Дон, и Морава
през далекий небосклон
поздравляват се тогава,
братски пращат си поклон!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4357>]